

«ПАД КРЫЛОМ» ГОРАДАЎТВАРАЛЬНАГА ПРАДПРЫЕМСТВА

ТУТ заўсёды было такое раздарожжа. Напачатку — мяжа паміж савецкімі і польскімі тэрыторыямі, потым — месца, дзе «злучаліся» Брэсцкая, Мінская і Гомельская вобласці. Аднак сённяшнім статусам горад Мікашэвічы абавязаны гранітнаму кар’еру, на якім пабудавана адно з найбуйнейшых прадпрыемстваў па здабычы каменю.

На каменнай «падушцы»

Калі прыгледзецца да гісторыі гэтай мясціны, стане зразумела, што яе стваралі рабочыя. Упершыню Мікашэвічы — тады яшчэ вёсачка на пару дамоў — згадваюцца ў 1875 годзе. Штуршком да развіцця і росту паслужыла будаўніцтва чыгункі. Яшчэ адну прыступку пасёлак адолеў, калі тут запрацаваў фанерны завод. Да 1939 года пры польскіх гаспадарых на ім выраблялі прадукцыю, якая карысталася попытам за мяжой, напрыклад матэрыялы для тагачасных паветраных апаратаў.

Самай значнай і лёсавырашальнай для горада падзеяй стала выяўленне побач залежаў гранітнага каменю. Фактычна ўсё тут пабудавана на каменнай «падушцы», пра якую гео-

На тэрыторыі санаторыя «Світанак», падведаснага арганізацыі прадпрыемства, таксама праводзяцца ўрачыстасці, напрыклад рэгістрацыя шлюбу.

лагі-даследчыкі загаварылі яшчэ ў 60-я гады, але з-за маруднай распрацоўкі дакументацыі здабыча пачалася толькі праз 15 гадоў.

Цяпер з больш чым 12 тысяч жыхароў каля 2,5 тысячы працуюць на прадпрыемстве «Граніт».

— Напачатку прыязджалі рабочыя, каб будаваць завод, потым — каб працаваць на ім. Першыя перасяленцы з’езджаліся з усяго Савецкага Саюза. Напэўна, адсюль і асаблівае стаўленне жыхароў адзін да аднаго, — лічыць старшыня Мікашэвіцкага гарадскога выканаўчага камітэта Галіна СЫЦЭВІЧ. — Людзі будаваліся ўсім мірам, жылі побач. Не дзіва, што адбыўся сімбіёз культур. Напрыклад, калі тут ішло будаўніцтва жылля, жыхары не проста чакалі, калі ім выдзеляць кватэру, а пасля працы ішлі дапамагаць будаўнікам, агулам высаджвалі алеі, стваралі кветнікі...

ЗВЯЗДА

А давайце патанцуем!

Падпарадкаваны Лунінецкаму раёну горад мае жорстка распланаваны бюджэт. Аднак частка работ тут выконваецца за кошт спонсарскай дапамогі — завод выдзяляе гарадскім службам тэхніку і прадукцыю, той жа шчэбенё для падсыпкі дарог, а таксама грашовыя сродкі. Такім чынам гарадскія ўлады атрымліваюць дадатковыя магчымасці асфальтавання вуліц, пракладкі тратуарнай пліткі і агульнага добраўпарадкавання.

Цікава, што прадпрыемства фактычна адказвае і за ўвесь культурны адпачынак жыхароў. Палац культуры ў Мікашэвічах пабудаваны за кошт «Граніта» і, па сутнасці, падпарадкоўваецца прадпрыемству. Плошча перад Палацам культу-

Вулічны трэнажорны комплекс побач з Палацам культуры. Вечарам тут займаюцца дарослыя, днём — гуляюць дзеці.

ніцаў у танцавальных, вакальных і тэатральных гуртах, якія створаны на базе Палаца культуры.

— У маім гурце займаецца 90 дзяцей узростам ад пяці да чатырнаццаці гадоў, — расказвае **Наталля ТУМАКОВА, кіраўнік узорнага калектыву эстрадна-спартыўнага танца «Эдэльвейс»**. — Уплыв прадпрыемства на дзейнасць гуртоў адчувальны. Як прыклад — харэаграфічны клас, дзе мы з вамі цяпер знаходзімся. Гады тры таму тут усталявалі люстэркі да падлогі, балетныя станкі, кандыцыянеры. Калі дзеці выязджаюць куды-небудзь з канцэртамі, транспарт зноў жа аплачвае прадпрыемства.

Акрамя гарадскіх і раённых свят, творчыя калектывы ўдзельнічаюць у міжнародных, рэспубліканскіх конкурсах. У якасці падзякі за прызавыя месцы для дзяцей арганізуюць бясплатныя ранішнікі, святы, дыскатэкі. Дарослыя артысты і кіраўнікі гуртоў атрымліваюць матэрыяльнае заахвочванне. Жыхары горада, як заўважае **кіраўнік творчага калектыву MikaDance Іван НЯМЧЭНЯ**, «лёгка на прапанову». Напрыклад, сам маладзёжны калектыў MikaDance ўзнік з кінутага аднойчы жарту. Маладыя бацькі прыводзілі дзяцей на танцавальныя заняткі і чакалі малых тут жа, у калідоры. І аднойчы нехта нападур’ёзна прапанаваў: «А давайце патанцуем у суседнім класе?»

Месца адпачынку ў цэнтры горада.

І наймальнік, і дэпутат

Буйное прадпрыемства ў многім вызначае лёс невялікага горада. Так, некаторыя прадстаўнікі кіраўнічага звяна абраны дэпутатамі мясцовага Савета. Генеральны дырэктар РУВП «Граніт» Эдуард Гаўрылковіч наогул з’яўляецца «тройчы дэпутатам» — гарадскога, раённага і абласнога Саветаў.

Гэта дазваляе аказваць дапамогу не толькі аб’ектам прадпрыемства, але і тэрыторыі горада, бліжнім населеным пунктам. Раз на месяц кіраўнік прадпрыемства праводзіць прыём па асабістых пытаннях як наймальнік і адначасова як дэпутат. Сёлета, напрыклад, па просьбе жыхароў была ўстаноўлена сотня лавачак і сметніцы каля дамоў, а дзіцячы садок у вёсцы Сінкевічы атрымаў дзякуючы прадпрыемству гульнявы комплекс. Завод забяспечвае жыхароў рабочымі месцамі, сярод супрацоўнікаў шмат сямейных дынастый. Мясцовая моладзь часта вяртаецца пасля вучобы на радзіму, і таму колькасць прыезджых спецыялістаў, наадварот, невялікая. Як правіла, арэнднае жыллё часта патрабуецца для маладых медыкаў, служачых РАНС, РАУС. У калектывным дагаворы прапісаны шэраг сацыяльных ільгот для работнікаў...

МАЛЫЯ ГАРАДЫ

Калі дэпутат і твой начальнік на працы — адзін і той жа чалавек, ці дапамагае гэта хутчэй вырашаць пытанні жыццезабеспячэння?

Як відаць, развіццё горада ў многім залежыць ад дабрабыту прадпрыемства. Так што, акрамя пераваг, існуе таксама нялёгкага адказнасць, бо ад ініцыятывы і кампетэнтнасці кіраўнікоў-дэпутатаў, іх умення слухаць сваіх выбаршчыкаў-падначаленых залежыць камфортнасць жыцця гараджан.

Ужо падрыхтаваўшы матэрыял да друку, падумала: паміж сельскімі, раённымі і гарадскімі Саветаў дэпутатаў, якімі б рознымі яны ні былі, усё ж можна адсачыць падабенства: часцей за ўсё грамадскі абавязак дэпутата нясе на сабе чалавек, які займае кіраўнічую пасаду. З аднаго боку, сітуацыя цалкам заканамерная. Такі народны абраннік ужо мае вопыт арганізацыі працы, умее пралічваць бюджэт, складаць планы развіцця і гэтак далей. І ўсё ж такія падаецца, што работа мясцовых Саветаў была б яшчэ больш эфектыўнай, калі б у ёй шырэй прымалі ўдзел прадстаўнікі шырокараспаўсюджаных пасаў і прафесій: настаўнікі, урачы, бібліятэкары, будаўнікі, электрыкі... Такім чынам, навыкі кіраўнікоў маглі б спалучацца з «нізавой» ініцыятывай грамадзян, якія бачаць праблему не «зверху», а «знутры».

Нарэшце, існуе далікатны момант, калі падчас канфлікту з начальнікам на працы чалавек не можа звярнуцца па дапамогу да народнага абранніка, бо кіраўнік і дэпутат — гэта адна асоба. У выпадку, калі б мясцовы Савет складаўся са спецыялістаў розных узроўняў, то і на канфліктную сітуацыю яны глядзелі б парознаму.

У кожнай мясцовасці свая спецыфіка, а ў кожнага чалавека — сваё меркаванне. Цікава, а што думаеце наконт гэтага вы, паважаныя чытачы?

Рагнеда ЮРГЕЛЬ.

СЫРНАЕ СВЯТА Ў ЛЮБЧЫ

«Падаіць» цацачную карову, выпіць на хуткасць шклянку сапраўднага малака, пакаштаваць хатні сыр ці сырны пірог маглі ў нядзелю госці смачнага свята — «Любчанскі сыравар».

Галоўныя героі незвычайнага відовішча Малочніца і яе рагуля Пеначка расказвалі пра каштоўныя ўласцівасці малочных прадуктаў, дзяліліся кулінарнымі сакрэтамі і частавалі прысутных сырнымі прысмакамі.

Гарадскі пасёлак Любча, што ў Навагрудскім раёне, ператварыўся ў той дзень у сапраўдную сырную краіну. Гледачы ўбачылі шоу «Усе смакі свету — у кавалку сыру», паўдзельнічалі ў конкурсе «Сырныя дасягненні» і даведаліся «Усё пра сыр» на тэматычнай кніжнай выстаўцы. Напрыклад, аб тым, што першы сыр больш за 7000 гадоў таму зрабілі старажытныя егіпцяне. А мяркуючы па колькасці ахвотных пакаштаваць і набыць прапанаваныя стравы, сваю актуальнасць сыр не страціў і дагэтуль.

Ірына СІДАРОК.

ТЭХНАЛОГІІ

У МЕТРО — ПА КАРТКАХ

Да канца чэрвеня турнікеты бескантактавай аплаты з’явяцца на ўсіх станцыях метро.

Ужо цяпер турнікеты з бескантактавай аплатой прадстаўлены ў вестыбюлях станцый метро «Плошча Леніна», «Каменная Горка» і «Плошча Якуба Коласа». Па даных БПС-Ашчадбанка, імі ўжо скарысталася больш за 50 тысяч пасажыраў. Мяркуюцца, што ў чэрвені такая магчымасць будзе рэалізавана на ўсіх станцыях сталічнай падземкі.

Разлічваюцца за праезд без жэтонаў і праязных зараз могуць уладальнікі карткаў Visa payWave і MasterCard PayPass. Неўзабаве БПС-Ашчадбанк забяспечыць такую магчымасць трымальнікам бескантактавых карткаў нацыянальнай плацежнай сістэмы.

Для аплаты праезду трэба прыкласці картку да валідатара на паверхні турнікета. З «пластыку» аўтаматычна спішацца 65 капеек, што раўназначна кошту жэтона, пасля чаго можна свабодна ісці на платформу. Аплата займае ўсяго 0,3 секунды.

Праект рэалізуецца банкам разам з Мінскім метрапалітэнам, плацежнымі сістэмамі Visa і MasterCard і кампаніяй IBA Group.

Сяргей КУРКАЧ.